

Magyar Bogi

KESZTYŰHIDEG

2022-11-11 | NOVELLA

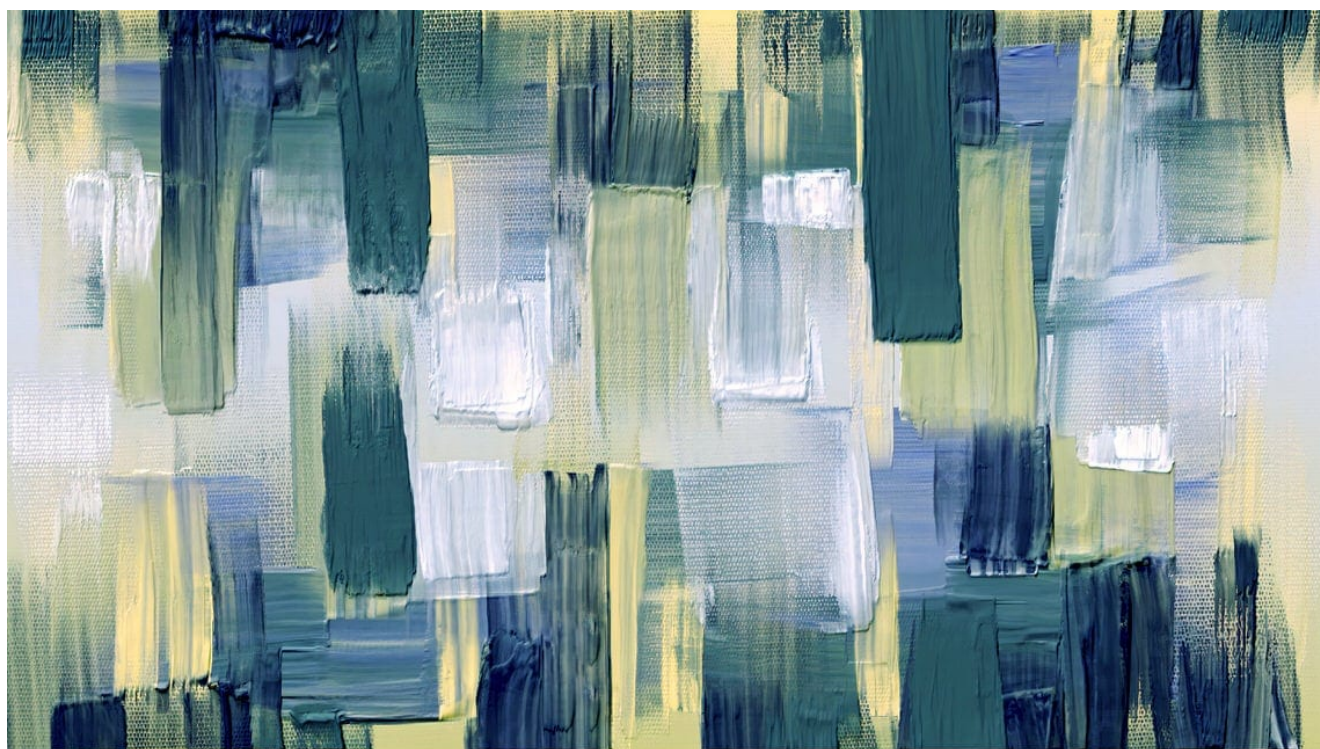

Kiszedem a levesből a zöldborsókat. Nézegetem, amelyik szétfőtt, azt félrerakom vagy megeszem. Senki sem szereti az osztályból a borsólevest, néha még én sem, csak ha anya csinálja, a cukorborsó főzelékéből nem győzők repetázni. De a sulis rossz, csoffadt, vagy nem is jár a levesbe, csak a sárga zsírkarikák. Ez most különleges nap, és nemcsak azért, mert ma apa jön értem, hanem mert a második eperlekváros bukta, és a levesekbe rengeteg borsó jut.

mekkora utat jártak be

Válogatom a borsókat, van, amelyik elgurul vagy leesik a földre, és akkorát csapódik, hogy két darabra szakad. A borsók felsírnak alattam, jön egy takarító néni, felsepri a kis zöld golyócskákat. Pedig mekkora utat jártak be, gondolom, miközben a markomba gyűrt szalvétába szedem a maradékot. Körbejárok az asztalnál, és ha látom, hogy valaki meghagyta, azt is megkérem, hogy öntse a tenyerembe. A többiek nem kérdeznek semmit, vállat vonnak, nekem adják a borsóikat, egyébként is hülyének tart az osztályban mindenki, ők nem tudják, amit én tudok.

Ötven darab borsószemet szedek össze végül, az egész osztály feláll és otthagy, a tanár néni nem szól, csak bólint. Rázogatom a kis szemeket, kisebbet, nagyobbat, zöldebbet és kevésbé zöldet is. A tanár megdicsér mindenkit, hogy megették a levest, ezért piros pont is jár, mondja, nekem zöld pontjaim vannak, és lehet, hogy ez a füzetemben azt jelentené, hogy nagyon sok a hiba a mesemásolásban vagy a matekban, de most azt jelenti, van borsóleves, igazi borsóval. Ebéd után vesszük a kabátot, és az udvarra megyünk, odakint csípős hideg van, jön a tél, nemsokára december lesz. Akkor van a születésnapom. És akkor van karácsony is.

Odakint télszag van, vigyázok a borsóimra, el ne húljenek, beteszem mindet a kesztyűmbe, vigyázok, hogy el ne guruljanak. Az udvaron a hátsó kerítéshez rohanok, amikor senki sem figyel rám, mert oda egyébként nem szabad menni, de eddig mindig megúsztam a feketepontokat, mert én már hetek óta magamnak adok engedélyt, eljátszom a napközis tanárnénit, még a hangomat is elváltoztatom kicsit, hogy élethűbb legyen, aztán a kerítéshez rohanok. Mindennap fél kettőkor találkozunk, csak ő a kerítésen kívül van, én pedig be vagyok zárva négyig, és egyébként sem lehetne itt lennie. Mindketten tiltottak vagyunk, csak ő kitiltott, én meg betiltott. Mindig arról ismerem meg, hogy a kerítésnek háttal guggol, és jobb oldalon hiányzik egy marék haj a fejéből, mert az apukája ott szokta megtépni. Mindig meghallja, ahogy dobogok a futásommal, megfordul és rám mosolyog, múltkor nem volt rajta kabát, csak egy régi, szakadt pulóver, azt mondta, az anyukája adta rá, de szeretne egy sajátot, meg sapkát is, de főleg kesztyűt, hogyha majd leesik a hó, tudjon hócsatázni velem.

– Szia – mondja, és nyújtja is a kezét. Előveszem a kesztyűm, belőle a szalvétát, odaadom a borsókat a kezébe, mire ő egyesével enni kezdi.

– Mit hoztál még?

– Csak ezt. A lekváros buktát megettem.

– Miért?

– Éhes voltam.

– Én is éhes vagyok.

– Szeretem a buktát.

– Én is.

– Bocsi.

Dühében a kerítésnek dobja a maradék borsót, megpróbálom elmagyarázni, hogy a levest mindenestől túl feltűnő lett volna kihozni, mert azt nem tudom elrejteni a tenyerembe, és tudom, hogy én tehetek az egészeztől, mert az én tenyerem túl kicsi, talán jövőre valamivel nagyobb lesz, és el tudok majd takarni egy szelet rántott húst is, vagy legközelebb odaadom a lekváros buktám másik felét. Nem tart sokáig, hogy mérges, mert elém tartja azt a puha gumilasztit, amit mindig magával hoz otthonról, most sincs rajta kabát, csak ugyanaz a pulóver, a lábán meg kétféle cipő, egy virágos, fekete csizma az egyikén, a másikon mamusz. Megkérdezem, fázik-e, azt mondja, igen, odaadom a kabátom és néhány percenként váltogatjuk, kin van rajta. Dobáljuk át a kerítésen a lasztit, elmondom neki, hogy decemberre tudni fogom a szorzótáblát egészen ötig, hangosan mormolom. Azt mondja, az ő kedvenc tantárgya a matek lenne, ha jöhetne iskolába, ezt onnan tudom, hogy ha elrontok egy szorzást, azonnal kijavítja. Egy kicsit irigy vagyok, hogy neki nem kell iskolába járnia, mint nekem, ugye hozol uzsit is, kérdezi, aztán eliszkol, de előtte visszaadja a kabátom, azt kiabálja, már nagyon fázik, nem is köszön, befordul az utca sarkán, én pedig hallom az udvari szünet végét jelző csengőt.

kicsit rosszul érzem

Amikor apa értem jön, majdnem öt is elmúlt már, együtt megyünk ki a csípős hidegbe, odakint vékony, nagyon vékony hóréteg borítja az utat, olyan, amivel még nem lehet hógolyózni. Gyorsan zsebre vágom a kesztyűm és addig kérlelem apát, míg el nem visz egy boltba, ahol majdnem ugyanolyan kesztyűt választok, mint amilyen a zsebemben lapul. Egy kicsit rosszul érzem magam, apa mosolyog, felhívja anyát, hogy vett nekem kesztyűt, miközben odasúgom apának, hogy elhagytam, és anya is elhiszi, és akkor egy kicsit örülök is, mert tudok majd másnap hógolyózni.

Este, amikor apa pizzát süt, de csak mirelitet, megkérdezem, miért léteznek olyan gyerekek, akiknek nincs kabátja, és akkor elmeséli, hogy amikor ő volt sulis, volt egy fiú az osztályában, akinek ruhát gyűjtöttek a tanáriban, mert annak a fiúnak volt még öt testvére, és a szülei nagyon szegények voltak, és nem tudtak mindent megvenni neki, de a fiú ahelyett, hogy hálás lett volna, attól a naptól kezdve sosem ment be az iskolába. Apa csak egyetlen egyszer látta utána, pár nappal később, ahogy az utcán kéregetett, ugyanazokban a szakadt rongyokban, vagy még szakadtabbakban, kéken, lilán és zölden, és nem köszönt, csak nézték egymást, hosszan, kérdezgetnék még tovább is, de apa elalszik a TV előtt, kidobom utána a sörös dobozait, amik rám merednek, mert a tetejük úgy néz ki, mintha rám kiabálnának, miért vetted meg azt a kesztyűt, hazudni nagyon csúnya dolog.

Másnap elkések a suliból, de a tanárnéni elnézi, mert apa hoz be. Matek közepe van, éjjel rengeteg hó esett, egész órán az ablakot bámulom és a kinti havat, hogy az udvart nem sózzák fel, és ha ügyesek leszünk, kapunk szánkót is. Annyira izgatott vagyok, hogy az ebédemből se tudok enni, fogom a szalvétát és belekanalazom a krumpilis tésztát. Rohanok ki az udvarra, kanyarodok hátra, majdnem elcsúszok. A fiú ott guggol a kerítés tövében, közelebb megyek, nem látszik a fején a kiszedett haj helye, most nem futok, ahogy eddig, hanem lassan, nagyon lassan sétálok a kerítéshez. A fej hátra fordul, amikor meghallja, hogy ropog a hó, aztán meglátok még kettőt, és végül a félig kopaszt is. Négyen állnak előttem, egy ismerős, aki a legnagyobb, és három másik kicsi, nyújtják a kezüket és visítva osztozkodnak a krumpilis tésztámon. Kitapogatom a kesztyűt a zsebemben, és annyira félek, mint még soha. Szó nélkül hátat fordítok, a tanító nénihez sietek, hogy szóljak, a három kisebb megijed és elfut, amikor a tanár néni odafordul, de a negyedik, akivel játszottam, akkor se mozdul, amikor a tanító néni kiabál, hogy ha azonnal nem megy el, akkor... végül Géza bácsi, a tesitanár kíséri el. Az új kesztyűket tapogatom a zsebemben, odaviszem a kerítés tövéhez, de már csak a lábnyomok látszanak a friss, fehér hóban.

kép | adobe.com